

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES FOLEY

Ο ΤΡΟΜΟΣ ΕΝΟΣ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΟΥ

"Υ6 Ντυρτέλ εινε ο καλύτερός μου φίλος. Τόν αγαπάω ειλικρινά για τόν ευθύ τον χαρακτήρα, για τόν αιώνιό του κέφι και για τή θαρραλέα του καρδιά...

"Ήμουν ένας απ' τούς μάτριντας τού γάμου του — τόν περασμένο 'Απρίλη — με τή Ντενίξ Νταρνάκ, μοναχοκόρη πλουσιωτάτου τραπεζίτου, ή όποια πρόσθετη την κολοσιαία προίκα της στην άτράνταχτη περιουσία του...

Τούς θυμούμαι και τούς δυό τήν ώρα του στεφανώματος: Ψηλός αυτός, με κορμί πελώριο κ' αθλητικό, γεμάτος φυσική και ψυχική ύγεια, λάμποντας απ' τή χαρά του, έσφιγγε τά χέρια τών φίλων, οι όποιοι τόν συ-

χαίροντουσαν, με τέτοια δύναμη, ώστε νόμιζες πώς θα τούς τά ξε- κάφωνα απ' τόν ώμο!

"Ωμορφιά λεπτή κ' ευγενική ή Ντενίξ, με άριστοκρατικό προσωπάκι, σπασμένο έλαφρά από συγκίνηση και ταραχή, κρατούσε χαμηλωμένα τά γλυνά της μάτια με τά μακροβλά και καστονάμυρα τσίνορα της κ' άπλωνε με δειλά τόν γαντοφορημένο της χεράκι στις άνωπόριτες κ' ειλικρινείς ευχές τών φιλενάδων της...

Μπρός στή γοητευτική αυτή σκηνη σκεφτόμουν αθάδρηματα: "Όρίστε... Οι γάμοι τού ρομαλέου γίγαντα με τή μελαγχρονή και ευθραστή κουκλιότα... "Όπως και στά παραμύθια!...".

Κι' άμέσως πάλι άνάδευα στό μυαλό μου άνήσυχα μιά σκέψη άκαισιόδοξη:

"Είτι διάβολο νοικοκυριό θα κάνουν άμωρο, αυτά τά δυό όντα;... "Ένα πελώριο και χαλκοπροόντινο καζάνι άτιμοχηανής, παρέα μ' ένα διάφανο σχεδόν και φαφουρούνηο μπιμπιλό! Τό μέλλον θα τό δείξη!...".

Πραγματικώς, τό μέλλον έδειξε με τί τρόπο θα περνούσαν τή ζωή τους δόλοκληρη αυτά τά δυό τόσο άνόμοια στό κορμί, μιά τόσο ταριασμένα στήν ψυχή, ξεχωριστά κ' ευγενικά λάμαματα. Μά τό έδειξε άντιθέτα απ' τίς άπαισιόδοξες λιγάκι προβλέψεις μου...

Ναι... "Ο Υ6 κ' ή Ντενίξ αγαπιόντουσαν τρελλά. Τόν περασμένο μάλιστα 'Ιούλιο ό "Υ6, συνεχίζοντας τό ταξίδι τού μέλιτος, μούγγραψε μεταξύν τών άλλων και τά έξής για τή λατρευτή του σύζυγο:

"... "Η ψυχή της, φίλε μου, μοιάζει σαν λουλουδάκι κάτασπρο και μυρωμένο, τό όποίο άνοιγει δειλά τά πέταλά του κάτω απ' τά τζάμια τά ευεργετικά της σέρας... "Ένα γάιδι άδέξιο μπορεί να τσαλακώσει τή λεπτή αυτή ψυχή της, μιά άνησυχία ή ταραχή της φέρνει άδιαθεσία, και μιά δυνατή συγκίνηση μπορεί να τή σκοτώση... "Ο Θεός να μου τή φυλάξη, γιατί με λατρεύει και τή λατρεύω..."

Στίς άρχές Αύγουστου, τέλος, είχαμε τήν άπειρη χαρά να δούμε μεταξύ μας τό ευτυχισμένο αυτό ζευγάρι, μιά δέν προφτάσαμε να τό χαρούμε και πολύ...

Σέ δεκαπέντε μέρες κηρύχτηκε ή έπιστροφή μου κ' τό πόλεμος!...

Χορίσαμε άμέσως. "Η μεγάλη μου ηλικία με κάφωνα στό Παρίσι, μιά οι νεαροί απ' τούς φίλους της παρέας μας έφυγαν για τά πεδία τών μαχών...

Κι' έτοι απ' τόν φίλο μου τόν "Υ6 μου άπόμεινε μονάχα ή άντρέσσα του, για να τού γράφοι στό μέτωπο:

"Στρατιώτη "Υ6 Ντυρτέλ, 3ον Σώμα Στρατού, 7η Μεραρχία, 2α Ταξιαρχία, 5ον Σύνταγμα πεζικού, 2ον Τάγμα, 4ος Λόχος. Ταχυδρομικός τομέας 81>!...

Τούγγραφα μιά φορά, μιά απάντησι δέν έλαβα. Γού ξανάγραφα και πάλι, μιά και τή φορά αυτή τά ίδια.

"Ός πού άπελπίστηκα στό τέλος και ξεκίνησα ένα πρωί απ' τό σπίτι μου, τραδώντας για τό πατρικό σπίτι τού Ντυρτέλ — ένα μεγάλο θαναμένο στή λεωφόρο Μαλεζέρμ — με τήν ελπίδα να μάθω κάτι απ' τούς γονείς του. Είχα υπ' όψει μου, άν τυχόν δέν μάθαινα νέα του απ' τούς γονείς του, να τραδήξω για τό μέγαρο τών πεθερικών του. "Ήξερα ότι ό τραπεζίτης Νταρνάκ καθόταν δέκα λεπτά πιά κάτω, κ' είχε μαζί του τή κόρη του σ' έλο τό διάστημα της άπουσίας τού συζύγου της στό μέτωπο...

Φαντασθήτε όμως τήν έκπληξή μου, μόλις βρέθηκα μπροστά στό πατρικό σπίτι τού "Υ6, και είδα να βγαίνει εκείνη τή στιγμή απ' τή λουσατή έ-

ξώθερα ένας γιγάντειος φαντάρος, κουρελής και οκονισμένος...

"Ήταν ό "Υ6 ό ίδιος!...

"Έπεσε στήν άγκαλιά μου, μόλις με ξεχώρισε, και φιληθήκαμε μ' ένθουσιασμό κ' άγάπη. "Έπειτα μου είπε:

"— "Έρχεσαι για νέα μου;... "Άστα, φίλε μου, να πάνε στό διάβολο!... "Ίσως να μούγγραψε — δέν άμφιβάλλω — άλλα γράμμα σου δέν έλαβα... Θα σουγγραφα όμως πρώτος έγώ, άν δέν είχαμε, από τίς πρώτες ακόμα μέρες, στό μέτωπο μάχης άγγελίες κ' έξακολουθητικές, πού δέν μās άφησαν ούτε λεπτό να ξανασάνουμε...

— Δέν πειράζει, τού απάντησα χαρούμενος... Φτάνει πού είσαι ζωντανός κ' αυτό με άνακουφίζει... Πότε ήρθες;... Πώς φάνηκε στός γονειούς σου ή άπροσδόκητη εμφάνισί σου;... Πότε θα ξαναφύγης;...

Μπρός στή βροχή αυτή τών εξωθήσεων, ό "Υ6 κατούσφιασε άπότομα. Με πήρε απ' τό μπράτσο και τραδώντας με βιαστικά, με πήγε σε κάποια πύρα άπόμειρη κ' εκεί, αφού παραγγείλαμε δυό ποτήρια κ' άρθρονους μεζέδες, άρχισε να μου λέει:

— Γκίνα, φίλε μου... Γκίνα... Σκέψου ότι δέν βρήκα κανέναν σπίτι... Λείπουν όλοι τους στή Νίκαια... Θα μου τώγγραφε βέβαια αυτό ό πατέρας μου, μιά πούς ξέρει σε πούον ταχυδρομικό τομέα περιπλανάται ή έπιστολή του. Κι' έτσι, έπειτ' από δυό ώρες, τό μεσημέρι άκριθώς, ξαναφεύγω για τό μέτωπο...

Γιά τή γυναίκα του, για τή λατρευτή του Ντενίξ, ούτε λέξι.

Τόν κυτιούσα άμίλητος να τρώη βιαστικά και λάμαρα. "Ότσοο, μιά έρώτησι πούφτανε διαρκώς ως τά ζείλη μου και πού δέν τολμούσα να τήν ξεστομίσω, μού χαλούσε έλο μου τό κέφι. Περιμένα λοιπόν μήπως μου άναφέρει τίποτα ό ίδιος, και τόν ρώτησα ξερά-ξερά:

— Μά πότε ήρθες;...

— Κιτς τό μεσάνυχτα, μού απάντησε... Μ' έφερε τό αυτοκίνητο τού στρατηγού μου... "Έδωσα άμέσως έκ μέρους του στόν ύπουργό τών Στρατιωτικών, ξυπνώντας τον απ' τό κρεβάτι, μιά έκθεσι έπέλογουσα κ' έπιστευτική, και τό μεσημέρι άκριθώς θα πάω πάλι στό ύπουργείο να πάρω τήν απάντησι. Θα φύγω κατόπιν με τό ίδιο αυτοκίνητο, τό όποιο με περμιέει στό ύπουργείο.

Σώπασε ξανά κ' άρχισε να τρώη πάλι, άμίλητος και σκεπτικός, δίχως να με κυττάει στό μάτι. "Η ώρα περνούσε. "Ερρίξα, δαιμονισμένος πειά απ' τήν έπιμονη κηρυή μου σέψη, μιά ματιά στό ρολόι τού τοίχου κ' είδα να δείχνη 11 1/2. Δέν κρατήθηκα πειά και ξεσπασα:

— Μά δέν μου λές, ξεφανόσια άγανακτισμένος, δέν πήγες καθόλου στή γυναίκα σου;... "Έχεις απ' τή νύχτα έδώ πέρα, κ' αφού δέν βρήκες τούς γονειούς σου, δέν πεταγόσουν ως εκεί;... Οι Νταρνάκ δέν λείπουν... Βρίσκονται στό Παρίσι, ύπόθετα.

Τό πρόσωπο τού "Υ6 κυριεύτηκε άπότομα από μιά νεκρική χλωμάδα. Χοντρές σταλαγματιές ήδρωτα άγογκυλούσαν απ' τό μέτωπό του κ' ή φωνή του έτρεμε όλοφάνερα, καθώς μού ψιθύριζε αυτά τά λόγια:

— Φοβόμαι, φίλε μου, να τήν δω, έπως δέν φοβήθηκε ποτέ του ούτε ό πιο δειλός φαντάρος... Τήν αγαπάω... Τή λατρεύω και με λατρεύει... Μά όσο θυμούμαι τή σκηνη τού άποχωρισμού μας, λίγους μήνες πριν, σαν έφρευγα για τό μέτωπο, άμέσως μου κόβονται τά πόδια και ή δρεξι να τήν επαναλάβω... Τι τά θέλεις;... Για να πεταχτώ να τήν ιδώ και, μέσα σε μιά ώρα, να τήν άποχωρηθώ πάλι και να φύγω, δέν άντέχει ή καρδιά μου...

Σκούπισε τό μέτωπό του απ' τόν ιδρώτα, μιά και τά μάτια του πού ήσαν βουρκαωμένα από τά δυσκοιλοσυγκράτητα δάκρυά του, κ' έπειτα μού είπε πάλι:

— "Ω, δέν μπορείς να φανταστής τί σινέθι δταν άποχωριστήκαμε... "Η γλυκεία μου Ντενίξ έπεσε λιπόθυμη στό πάτωμα και μόλις τή συνεφέραμε με χιλίες-δυό προσπάθειες και σπαραγμούς ψυχής, άρχισε τά κλάματα, κλωμή σαν φάντασμα... Βλέποντάς με μπροστά της, έτοιμον για να φύγω, άνοιγε διάπλατη τήν άγκαλιά της για να μη μ' άφήση, μιά λύνζαν ξανά τά γόνατά της και σωριαζόταν πάλι στό πάτωμα λιπόθυμη... "Αχ!... Δέν άντέχω, φίλε μου, ξανά σε μιά τέτοια δοκιμασία. "Η καρδιά μου δέν θεραπεύεται ακόμα απ' τόν πρώτο σπαραγμό της...

Σκούπισε τώρα φανερά τά άρθωνα δάκρυά του ό πελώριος κ' άσταλένιος απ' τή σκληρωγυγία τού πολέμου φίλος μου, και κύτταξε τό ρολόι. "Ήταν 12 κοντά. Τινάχτηκε άμέσως δοθιος, μούσφιξε θερμά τό χέρι, και φιλώντας με άδελφικά,

Άρχισι τά κλάματα, κλωμή... γασμα...

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΩΝΤΡΥ

Ο ΖΗΛΙΑΡΗΣ

χρόνια από το σπίτι της και πού εξακολουθούσε να την αγαπά τρελλά και παρφορα, όπως και την πρώτη μέρα.

Μα κι' εκείνη τον αγαπούσε τρελλά τον καιρό που την έκλεψε. Ήταν μικρούλα, άδολη και άβγαλη κοπέλλα, και δεν είχε αγατήσει ποτέ της ως τότε. Ο φλογερός έρωτας του Όρβιλλ την είχε κατακτισει με την όρμη και με το πάθος του. Σιγά-σιγά όμως, η ζήλεια πού από την πρώτη μέρα της είχε δείξει, την κούρασε, την απογοήτευσε, κι' η ζωή της άρχισε να γίνεται μαρτυρική. Μετά τις πρώτες μέρες του νεανικού έρωτός του, ήρθαν η μέρες της γκρίνιας, των σκηνών και της δυσανεκτίας. Ο Όρβιλλ και η Γκρεντόλεν είχαν γίνει σχεδόν έχθροι. Ανάμεσά τους είχε μπει κάτι σαν μίσος, κάτι πού δεν τους άφινε να χαρούν τη ζωή τους. Η άτυχη γυναίκα είχε χάσει πειά τον ύπνο της, τη γαλήνη της.

Ο καιρός κυλούσε έτσι, με την ίδια αγωνία πάντα για τόν Όρβιλλ, με τό ίδιο μαρτύριο για τη Γκρεντόλεν. Κάθε τι ήταν για τόν Όρβιλλ, τόν φτωχό Όρβιλλ, άφορη για να δημιουργήσει σκηνές. Γιατί κτύταζε τη γυναίκα του ένας διαβάτης στο δρόμο; Πού τόν ήξερε; Πότε τόν είχε γνωρίσει; Ήταν λοιπόν φίλος της;

Τού κύκον η Γκρεντόλεν διαμαρτυρόταν και τόν βεβαίωνε ότι ήταν άθωα, ότι δεν μπορούσε να έμποδισή τους διαβάτες να την κυττάζουν, ότι είχε βαρθεί πειά αυτή τη ζωή κι' αυτή τη ζήλεια. Ο Όρβιλλ ύποφερε, βρισκόταν πάντα σε μιá επκίνδυνη Έξαψη και κάθε μέρα η ζήλεια του περίσσευε.

Μιά μέρα στο δρόμο κάποιος κύριος, ένά περνούσαν, χαίρετής με ένα φιλικό χαμόγελο τη Γκρεντόλεν. Ο Όρβιλλ, Έξαλλος, χωρίς καν να ρωτήσει ποιος είναι, τού έπετέθη και τόν άρχισε στις γροθιές. Η Γκρεντόλεν λιποθύμησε, μαζώχτηκε κόσμος γύρω τους, κι' ένας άστυφυλάκας ώδήγησε τόν Όρβιλλ στο αυτόφωρο, τό όποιο τόν καταδικάσε σε μιá έβδομάδας κράτησι.

Όταν ο Όρβιλλ άκουσε την άπόφασι, πήγε να τρελλαθή άπ' τό κακό του. Έπρεπε ν' άφήσει μιá όλόκληρη έβδομάδα τη γυναίκα του μόνη, χωρίς επίβλεψη. Ήταν τρομερό... Άν είχε τό θάρρος, θα τή σκότωνε και θ' αυτοκτονούσε. Έκλαιγε σαν μωρό παιδί. Την παρακαλούσε να κλειδωθεί στο σπίτι, να μη βγί Έξω, να μη δεχτή κανένα δλη την έβδομάδα πού αυτός θάμνε φυλακισμένος. Ήταν άξιοθρήνητος...

Η Γκρεντόλεν τόν άκουγε και τόν έβλεπε σαν παράξενo θέμα. και στο τέλος, αντί οίκτου, αισθάνθηκε μάλλον άηδία γι' αυτόν.

Έξαφνα ο Όρβιλλ θυμήθηκε ότι είχε έναν παιδικό φίλο πού τόν αγαπούσε Έξαιρετικά. Τόν Στέφανo Τζίνς, πού τό κυριότερο χαρακτηριστικό του ήταν ο μισογονιμότης του. Ναι, ο Στέφανος μισούσε τις γυναίκες κι' έλεγε πάντα ότι ποτέ του δεν θ' αγαπούσε. Αδτός λοιπόν θα τόν βοηθούσε στην περίστασι αυτή. Τού τηλεγράφησε στην Όξφορδη, όπου έμνε, να τρέξει άμέσως στο Λονδίνο και να τόν ζη-

μού έπτε με βιαστική φωνή: — Όρεβουά, καλέ μου φίλε!... Μόλις προφτάνω τό αυτοκίνητο τού στρατηγού μου... Τό καθήκον πού παντός... Σε όρχίζω σε θ, το έχεις ιερότερο στον κόσμο, να κρύψεις από όλους, και πρώτα-πρώτα άπ' την καίμηνη τη γλυκειά μου γυναίκα, την άφιξι μου στο Παρίσι. Θά τή σκότωνε ο καύμός, πού δεν με είδε, Έστω και για λίγες στιγμές... Μου φτάνουν τά φαρμάκια τού πολέμου... Δεν άντέχω πειά και γι' αυτό τό κατάπικρο ποτήρι... Βασίζομαι σε σένα... Έχει γειά και καλή άντάμωσι...

Τόν φίλησα κι' έγώ άδελφικά, μα δίχως να μπορώ να βγάλω λέξι... Μ' έπινε η βαθεία συγκίνησι μου κι' έτσι τόν Έχασα από μπροστά μου, χωρίς να τού ευχηθώ καλό γυρισμό.

Θά τόν Ξαναβδώ άραγε ποτέ μου;... Θά Ξαναδοκιμάση πάλι την πρώτη του εντύχια τό τριαρισμένο αυτό ζευγάρι, τό τόσο σκληρό τόρα χωρισμένο άπ' τού πολέμου τη φωτιά;

Μόνον ο Θεός τό Ξέρει...

τήση στη φυλακή.

Την πρώτη νύχτα της φυλακισέως του ο Όρβιλλ δεν κοιμήθηκε καθόλου. Ποτέ του δεν είχε αισθανθεί τέτοια άγωνία. Ήξερε ότι η γυναίκα του ήταν μόνη, ότι μπορούσε να τόν άπατήσει, και η ζήλεια του τον βασάνιζε τόσο πολύ, ώστε μέσα σε λίγες ώρες γέγρασε κατά δέκα χρόνια...

Την άλλη μέρα τό πρωί, ο φίλος του έφτασε από την Όξφορδη. Ο Όρβιλλ τόν άγκάλιασε κλαίγοντας, τού άφηγήθηκε την περιπέτειά του και τόν παρακάλεσε, τόν ίκέτευσε ν' αναλάβη την επίβλεψη της γυναίκας του, τις ημέρες πού θάμνε στη φυλακή.

Ο Στέφανος προσπάθησε να καθισχύση τόν Έξαλλο κι' άπελιπμένο φίλο του. Τού έπτε ότι δεν έπρεπε να άμφιβάλη για την άφοσίωσι της Γκρεντόλεν, ότι έπρεπε να περιορίση τη ζήλεια του, γιατί μόνον έτσι θα μπορούσε να βγί λίγη ήρεμία και χαρά στη συζυγική του ζωή. Ο Όρβιλλ όμως δεν άκουγε τίποτε και στο τέλος ο Στέφανος άναγκάστηκε να ύποσχεθί ότι θα γινόταν ο κέρβερος της Γκρεντόλεν τις ημέρες της φυλακισέως του.

Ο Όρβιλλ ήταν τώρα κάτω πού ήσυχος. Είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη στο Στέφανο κι' η άγωνία του είχε κοπάσει κάπως.

Σιγά-σιγά όμως, από την τρίτη μέρα, η άγωνία του άρχισε πάλιν να τόν κρυώνει, πού έντονη τώρα και πού άνωπορρη. Φοβόταν φοιχτά πώς ο Στέφανος δεν θα μπορούσε να προλάβη τό κακό, πώς η γυναίκα του θα τόν έπρόδινε τώρα πού ήταν μόνη κι' έλεύθερη.

Τρελλός πειά άπ' την άνησυχία ο δύστυχος, Έξω φρενών, κάθισε δλη τη νύχτα και κατάστρωσε όλόκληρο πολύπλοκο σχέδιο δραματεύσεως. Και την άλλη μέρα, τό μεσημέρι άκριβώς, κατόρθωσε να τό σκάση άπ' τη φυλακή.

Έπ' τέλους, θα γύριζε κοντά στη γλυκειά του Γκρεντόλεν, θα την έσογιζε στην άγκαλιά του, θα την προσφύλαγε άπ' τούς κινδύνους της ζωής...

Ήσαν περασμένα μεσάνυχτα όταν, κατάκοπος, με δυνατό πυρετό από τη μεγάλη του Έξαψη, έφτασε Έξω από τό σπίτι του. Η κεντρική εισόδος της πολυκατοικίας ήταν άνοιχτή. Μπήκε μέσα βιαστικός, με χτυποκάρδι, ανέθηκε τρέχοντας τις σκάλες, σταμάτησε μιá στιγμή στο τέταρτο πάτωμα για να πάρη άνάσα, κι' έπειτα, σε δυό λεπτά, βρέθηκε στο πέμπτο πάτωμα, όπου ήταν τό διαμερισμά τους. Έβγαλε τό κλειδί από την τσέπη του, άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα, αφήνοντας ένα στεναγμό άνακουφισέως. Ήθελε να κάνη μιá μικρή έκπληξι στη Γκρεντόλεν. Κι' ύστερα θα περνούσε μαζί της την πού τρελλή, την πού ήδονική νύχτα της άγάπης τους. Ήταν γεμάτος πόθο κι' ο πόθος του αυτός είχε κινήσει και τη ζήλεια του την τρομερή.

Σιγά-σιγά μπήκε στον δωμάτιο της γυναίκας του. Απόλυτη σιωπή. Η Γκρεντόλεν θα κοιμάται. Γύρισε τόν διακόπτη κι' άναψε τό φώς. Κι' είδε τότε κάτι πού τόν χτύπησε σαν κεραυνός. Στο κρεβάτι η Γκρεντόλεν και ο Στέφανος κοιμόντοσαν ήσυχοι, άμέριμνοι, κουρασμένοι.

Ο Όρβιλλ δεν μίλησε. Δεν άλάλησε τίποτ' από τού. Τά δόντια του μόνον χτυπούσαν, σαν νάχε δυνατό πυρετό... Τά μάτια του είχαν θολώσει... Άκούμπησε στον τοίχο για να μην πέση κάτω... Συγκέντρωσε τις δυνάμεις του... Ξανάσπυσε τό φώς και βγήκε παραπατώντας

Έξω...

Όταν την άλλη μέρα η διεύθυνσι των φυλακών κι' η άστυνομία άναζήτησαν παντού τόν Όρβιλλ για να τόν συλλάβουν, δεν βρήκαν τινά τό πτώμα του μέσα στον Τάμεσι, κάτω από ένα γεφύρι. Ο Άνθρωπος πού δεν είχε βρεί ήσυχία και γαλήνη σ' όλη του σχεδόν τη ζωή, λιχνιζόταν τώρα άπαλά πάνω στα νερά, βυθισμένος σ' έναν ήλιο αιώνο, χωρίς βάσανα, άγωνίες και χτυποκάρδια...

ΑΛΦΡ. ΩΝΤΡΥ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΒΑΡΚΑΡΟΛΑ

Έλα τώρα πού τό κύμα κλαίει σιγαλά και τό βράχο στεφανώνει με λευκό άφρο έλα τώρα τό φεγγάρι πού φεγγυολά και τ' άγέρι με τό κύμα παίζει έλαφρό. Έλα μέσα στη βαρκούλα πού μάς καρτερά κάθε πόνο να Ξεχάσης, κάθε σου καύμο. Έλα και ο δυό να πάμε στα βαθεία νερά με... μιá πέτρα στο λαμού!

Η άτυχη γυναίκα είχε χάσει πειά τον ύπνο της, τη γαλήνη της...